

AHISKA'YA ÖZLEM

Mehmet CİMŞİT*

1921 yılında Ankara Hükümeti ile Gürcistan arasında bir antlaşma yapılır.Bu antlaşma ile sadece Batum değil Ahıska da Gürcistan'a bırakılır.Güney Kafkasya'ya Sovyet yönetimi hâkim olunca Ahıska ile Türkiye arasındaki ilişkiler tamamen kesilir.1930'larda Ahıska'dan Türkiye'ye gizli göçler başlar.İkinci Dünya Savaşı'nda Stalin Ahıska'nın eli silah tutan gençlerini Almanlara karşı savaşa sürer.Geride kalanlar için ise eziyet işte bu olaydan sonra başlar.Sovyetler geride kalan Ahıska Türklerine 'Sovyet Hükümeti'nin Türkiye ile savaşma ihtimali var, siz bu savaşta Türkiye lehine tavır alabilirsiniz 'diyerek sınır güvenliğini bahane eder ve 14 Kasım 1944'te on binlerce Ahıska Türk'ünü gece yarısı trenlere bindirir ve sürgün eder.Hastalıkla,açlıkla,havasızlıkla mücadele eden Ahıska Türkleri Kafkasya ve Orta Asya'nın dört bir tarafına sürgün edilir.

Sovyet hükümetinin bu politikası sebebiyle göç etmiş olanlardan Aslan Aslanov Türkiye'ye gelebilmiş ve Ardahan'a yerleşmiştir.Hayatını burada kurmuş ve ölene dek burada yaşamıştır.Ondan sonra gelen torunları ise Ahıska'daki yurtlarının hikâyeleri ve görmedikleri topraklarının özlemi ile büyümüşlerdir.

İşte amcam Sabri Cimşit'teözlem ile büyüyen Ahıskalılardan biridir.Ahıska'ya karşı hep bir özlem ve merak içerisinde olmuştur.Amcam oraları hep ziyaret etmek istemiş bu dileği daha Sovyetler birliği dağılmadan 1990 yılında gerçekleştirmiştir.İstanbul'dan Tiflis'e hareket etmek için trene binen Sabri Bey duygularını 'İçimde garip bir heyecan vardı' diye tarif ederek 'Yol uzadıkça uzadı.' ifadesini kullanır.Önce Tiflis'e oradan da Sagaraja'ya geçen Sabri Beyburada daha önce irtibat kurduğu soydaşları ile buluşur.Asıl hikâyesi de burada başlar: 'Tiflis'ten Sagaraja'ya araçla gittim.Aracın durduğu yerde bir kalabalık vardı.Benim için olduğunu elbette düşünmedim.Ama benim içinmiş. Türkiye'den geleceğimi bildirdiğim soydaşlarımız bana büyük bir karşılama töreni düzenlemişler.Araçtan indiğimde daha yüzünü ilk defa gördüğüm insanlarla kırk yıllık dostmuşuz gibi sarıldım.Bana gözlerinin içi gülererek bakıyorlardı. '

Her gittiği yerde sanki bir devlet başkanı gibi karşılanmış amcam Sabri Bey.Fakat atalarının köyü olan Aşağı Kulular köyüne vardığında duyduğu heyecanı aradan yıllar geçmesine rağmen anlatırken hâlâ yaşar:'Orada da kalabalık vardı sanki büyük bir insanı bekliyor gibilerdi. Türk olmam, soydaş olmam ve en önemlisi de Türkiye'den geliyor olmam onlar için en büyük meziyetti.Hep bir değirmenimiz olduğunu anlatırlardı. İlk olarak köyü bilen bir kaç kişi ile birlikte bu değirmene gittim.Değirmene bakan bir aile vardı onlarla görüştüm sohbet ettim ne konuştuk isimleri neydi şimdi hatırlamıyorum ama bir sözlerini hiç unutmuyorum.Değirmenin şimdiki sahipleri 'Bu değirmen sizden bize emanet bir gün gelerseniz diye düşündük ve öyle sahip olduk' dediklerinde nasıl duygulanmıştım. Bu duyguları kelimelere dökmek mümkün değildir.

*Trakya Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Dördüncü Sınıf Öğrencisi

Yaşam şartlarını da onlara hissettirmeden bakıp anlamaya çalışmış amcam.Dini vecibelerini gizlice yerlerine getirirlermiş Türkiye ile olan ilişkilerinde kısıtlama yapılırmış. Sovyetler Birliği ellerindeki her şeyi almış.Fakat Türkiye'ye olan sevgilerinden hiç vazgeçmemişler.Bir Türk okulunda amcam şerefine akşam yemeği vermiş okul müdürü.Beni ve amcamı en çok etkileyen olay da burada olmuş: 'Yemek güzel sohbetlerle başlamış ve öyle gitmiş.Amcam oradaki herkesin Türkiye'ye olan sevgisini görünce dayanamamış orada hediye etmek için götürdüğü fakat yasak olduğunu bildiği için göğsünde saklayarak götürdüğü Türk bayrağını çıkarmış müdüre hediye etmek için.O anları şöyle anlatır:'Masa etrafında güzelce sohbet ediyor ve anılarımızı anlatıyorduk.Bir ara konu yine Türkiye'ye geldi oradaki herkesin Türkiye sevgisini görünce dayanamadım bayrağı hediye etmek istedim.Göğsümde sakladığım bayrağı çıkarınca herkesin bir anda tedirgin olduğunu ve korktuğunu gördüm.Sebebini anlamadan bayrağı müdüre hediye ettim müdür ise yüksek bir sesle 'Bu bayrağı beni idam etseler bile alıp okula asacağım ' dedi.Bu laflara da anlam veremedim.Sebebini daha sonra anlattılar bana, meğer Türk bayrağını gördüklerinden tedirgin olma sebepleri her yerde gözleri ve kulakları olan KGB yani Rus gizli servisiymiş. Beni de Türk casusu diye gözaltına alabileceklerini söylediler.Hayatlarının her alanında KGB korkusuyla yaşıyorlardı.Ancak bütün bunlara rağmen müdür bayrağı aldı ve dediği gibi okulun girişinde herkesin görebileceği bir yere astı.Türkiye'ye karşıöyle derin bir sevgi besliyorlarmış ki, amcam gittiği her yerde bir devlet başkanı edası ile karşılanıyormuş.Sonraları çok düşündüm beni bu kadar güzel karşılamalarının tek sebebi Türk olmamdı.Geri dönerken soydaşlarım beni Tiflis'e kadar bütün olumsuz ulaşım şartlarına rağmen uğurladılar. Onların içten davranışları Türkiye'ye olan bağlılıkları ve sevdaları beni çok mutlu ederken Rus baskısından dolayı korku içinde yaşamaları ise beni derinden üzüyordu.Bu düşünceler içinde onlarında duyabileceği bir ses ile İnşallah bir gün SSCB dağılır sizde özgürce yaşama hakkına kavuşursunuz diye dua ettim.Tam iki sene sonra beni o gardan uğurladıkları o gün SSCB dağıldı.” Diye tamamlar Sabri Bey son sözlerini.